

„Е, какво? — мина презъ ума му — сега ние вече сме на равно, ти на конь съ сабя, азъ на столъ съ писалка въ ржка — емблема, мили мой, емблема! . . . Човѣкъ е длъженъ съ емблемата си да стои на всѣкжде“ . . . И следъ малко съ недо- вѣрие и уплаха прибави: „И азъ така ли ще стоя, ужъ съмъ се навелъ да пиша.. и пиша.. пиша.. а вѣкове минаватъ край мене?“ . . .

— Да вървя вече—каза си гласно той — да вървя при своя...

„До виждане“, кимна съ глава на Царь Освободителя въ записията и тръгна.

И пакъ неусѣтно Запетайката ускори своя вървежъ така, че при игрището вече отново тичаше. Умътъ му трескаво горѣше, чудновати фантазии, съвсемъ непривични, го преследваха.

При влизането въ градината, изведнажъ мозъкътъ му прорѣза грозната мисълъ, че може би никакъвъ паметникъ нѣма тамъ, а само сж го подиграли.

Това го подкоси. Не можеше да тича вече, не можеше да ходи. Страшно омаломощаване го сграбчи и той седна на една пейка край езерото. Въздухъ му липсваше.

„На мене, на мене, старъ човѣкъ и заслужилъ, на мене да ми устроятъ такава игра! . . . На мене... и министра и всички!“ . . . — стенѣше чуждъ гласъ въ душата му.

Но споменътъ за министра странно го успокои. Не може единъ министъръ да лъже, я! Не може да си играе съ своитѣ подчинени!

„Но защо мене, а не другъ нѣкой?“ — звучеше все още съмнението въ душата му.

Запетайката бавно стана отъ скамейката и изнѣмощяло закричи. Разтърсването бѣше твърде силно за неговия мозъкъ, пригоденъ отъ дълго-